

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Arrestnummer <i>C1 776</i> / 2021
Repertoriumnummer 2021 / <i>1838</i>
Datum van uitspraak 21 mei 2021
Notitienummer griffie 2019/NT/976
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002137869-0001-0013-01-01-1

Not.nr. GE.66.97.000244/15

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. **BURGEMEESTER VAN DE STAD**
met kantoren te
- eiser tot herstel -

tegen

1. nr. 961 (RRN ,
geboren te op
wonende te
- beklagde -

verdacht van:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek;

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

*Op het perceel gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van geboren te op
wonende te en nr. eigendom van
geboren te op van geboren te
op en van geboren te op allen wonende te*

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

- a): het optrekken of plaatsens van een constructie*
- b): het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat*
- c): het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie,*

meer bepaald door zonder stedenbouwkundige vergunning en in strijd met het gemeentelijk uitvoeringsplan " (goedgekeurd bij besluit van 31 januari 2008):

PAGE 01-00002137869-0002-0013-01-01-4

8 bijkomende autobergplaatsen te hebben opgericht

te **op niet nader te bepalen data in de periode van 6 maart 2013 tot 1 juli 2013**
(stukken 34, 62 verso)

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, besliste bij vonnis van 25 juni 2019 op tegenspraak als volgt:

“VOORAFGAANDELIJK

Verbetert de dagvaarding als volgt:

“(…)

Op het perceel gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van geboren te op op
van geboren te op en van
geboren te op allen wonende te

(…)

te **op niet nader te bepalen data in de periode van 6 maart 2014 tot 1 juli 2014**
(stukken 34, 62 verso)

(…)”

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging zoals verbeterd, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten tot **geldboete van 500 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en 15 dagen.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **250 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 1.500 euro, van de opgelegde geldboete en voor 23 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad die de vordering heeft ingeleid bij het parket en de burgemeester van de stad die automatisch de vordering verderzet, het **herstel** op het perceel gelegen te kadastraal gekend als door het uitvoeren van volgende aanpassingswerken:

-de 8 in 2014 wederrechtelijk opgerichte garageboxen moeten worden afgebroken.

En dit onder verbeurte van een **dwangsom** van **150 euro** per dag vertraging in de nakoming van dit bevel lastens de veroordeelde ten voordele van eiseres tot herstel, te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.

Bepaalt de **termijn** voor de uitvoering van de herstelmaatregel op **6 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.

Zegt voor recht dat eiseres tot herstel, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig art. 6.3.4. VCRO, op kosten van de veroordeelde.

Wijst het meer- en anders gevorderde af als ongegrond.

KOSTEN EN BIJDAGEN

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 53,58 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 282,18 euro.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 25 juli 2019 door de beklaagde tegen “het vonnis”;
- 25 juli 2019 door het openbaar ministerie tegen “het vonnis”.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 25 juli 2019 door de raadsman van de beklaagde
- 25 juli 2019 door het openbaar ministerie.

1.4 De zaak werd, gelet op de in acht genomen dwingende richtlijnen van het College van de hoven en rechtbanken en de uitzonderlijke omstandigheden en noodtoestand door het COVID-19 virus, op de rechtszitting van 3 april 2020 onbepaald uitgesteld waarna er opnieuw gedagvaard werd voor de rechtszitting van 1 oktober 2020.

Op de rechtszitting van 1 oktober 2020 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden op verzoek van partijen, bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 29 januari 2021.

1.5 De eerste rechter stelde terecht vast dat de aanhangig makende dagvaarding op 23 januari 2019 werd ingeschreven op het kantoor Rechtszekerheid. Aldus werd voldaan aan artikel 6.3.1, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

1.6 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 29 januari 2021 in het Nederlands:

- de beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,
- de eiser tot herstel in zijn middelen vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 25 juni 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde ingediende “grievensformulier hoger beroep”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald

welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de procedure (overschrijding redelijke termijn), de straf en de herstellvordering.

In het door het openbaar ministerie ingediende “grievensformulier hoger beroep” wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de straf.

De hiervoor vermelde grieven van de partijen zijn nauwkeurig bepaald.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

De schuld van de beklaagde aan de enige telastlegging is niet beroepen, zodat deze schuld definitief vaststaat.

3. Het hof verwijst naar de terechte rechtzetting van materiële vergissingen door de eerste rechter, zoals besproken in randnummer 4 van het beroepen vonnis.

4. De eerste rechter gaf het volgende feitenoverzicht:

5. *Op 18 maart 2015 stelde de ambtenaar bevoegd om stedenbouwkundige misdrijven op te sporen en vast te stellen vast dat op het perceel geleaen te eigendom van wonende te volgende handelingen werden uitgevoerd in opdracht van*

-het oprichten van 8 bijkomende garageboxen en vervangen van de bestaande verharding in een zone voor tuinen en bijgebouwen strijdig met het RUP

*Het goed is gelegen binnen het Gewestplan KB 14 september 1977.
De zonering betreft woongebied.
Het perceel is gelegen in het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan:
Het bouwperceel ligt in zone voor tuinen en bijgebouwen.*

In 1976 werd aan de eigenaar een vergunning toegekend voor het bouwen van 41 autobergplaatsen; uit vaststellingen ter plaatse is gebleken dat van de 41 destijds vergunde autobergplaatsen er slechts 23 effectief opgericht zijn. De 8 recente autobergplaatsen zijn toegevoegd in 2014.

6. *Beklaagde verklaarde tijdens haar verhoor op 12 augustus 2015 kort samengevat onder meer het volgende:*

- door het veelvuldig gebruik van onze oprit door zwaar vervoer en door ouderdom waren wij genoodzaakt de oprit te vernieuwen;*
- in 2014 is alles opengebrouwen om te vernieuwen;*
- ikzelf heb de opdracht gegeven om de werken uit te voeren, de werken werden uitgevoerd door*
- we hebben de oppervlakte van de beton vervangen door klinkers, de werken werden uitgevoerd in het voorjaar van 2014;*
- we hebben in het voorjaar van 2014 8 garageboxen bijgezet na de werken; de boxen staan op de plaats van het tennisveld, die plaats was oorspronkelijk ook voorzien voor autoboxen;*
- we hebben dat toen niet gedaan omdat we niet zeker waren of we onze boxen zouden kunnen verhuren;*
- er is niets geplaatst zonder vergunning;*
- de garageboxen werden geplaatst door we hebben toen ook aan de aannemer gevraagd of we met onze oorspronkelijke vergunning de boxen konden plaatsen; ' heeft de vergunning niet opgevraagd; hij heeft gewoon de werken uitgevoerd;*
- we waren zeker niet op de hoogte nopens de inbreuken; we hebben volgens ons geen inbreuk gemaakt.*

5. De beklagde voert de overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken aan en vraagt daarvoor de vervallenverklaring van de strafvordering.

De bepalingen inzake het overschrijden van de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 EVRM en artikel 14.3.c IVBPR, geven niet aan welk gevolg de eventuele vaststelling ervan met betrekking tot de strafvordering moet hebben. Inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval of de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering zou moeten zijn.

Artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel in dit stadium van de rechtspleging niet uit.

De beklagde argumenteert niet waarom bij een eventuele overschrijding van de redelijke termijn de sanctie wel het verval van de strafvordering zou moeten zijn. De beklagde voert ook helemaal niet aan dat door het voorgehouden lange verloop van de tijd, bewijsstukken zouden verloren zijn gegaan of dat zij bepaalde middelen van verdediging niet meer kan aantonen of aanvoeren en aldus haar recht van verdediging onherroepelijk zou geschonden zijn.

Sinds haar verhoor op 12 augustus 2015 was de beklagde onder de dreiging van strafvervolgung in deze zaak en liep de redelijke termijn. Het opsporingsonderzoek werd sindsdien door de vervolgende instantie correct opgevolgd tot het ontvangen van de

herstelvordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad en dit op 4 december 2017. Het duurde dan echter tot 21 januari 2019 vooraleer de dagvaarding voor de eerste rechter werd betekend, wat een te lange stilstand in de procedure is. In deze periode is er sprake van een overschrijding van de redelijke termijn. Ook tussen het beroepen vonnis van 25 juni 2019 en de inleiding op 3 april 2020 voor het hof en de uiteindelijke behandeling op 29 januari 2021 is er een te lange tijdspanne en is er sprake van een overschrijding van de redelijke termijn. Deze overschrijding was echter gering en de nadelige gevolgen voor de beklaagde bleven bijzonder beperkt. Niettemin biedt het hof rechtsherstel voor de vastgestelde overschrijding, door het opleggen van een reëel meetbaar lagere straf dan wanneer er geen overschrijding zou zijn vastgesteld.

6. De voor de beklaagde bewezen feiten van de enige telastlegging pleegde zij met een zelfde misdadig opzet, zodat het hof overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek voor ze samen een straf toepast.

De bewezen misdrijven zijn als inbreuk op artikel 4.2.1.1°, a Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening door artikel 6.1.1, eerste alinea, 1° van dezelfde codex voor de beklaagde als natuurlijke persoon strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of met een geldboete van 26 tot 400.000 euro.

De beklaagde stelde met het bewezen misdrijf haar eigen belangen boven deze van de gemeenschap, die gebaat is met een goede ruimtelijke ordening. Zij streefde daarbij ook financieel gewin na. Het eventueel bestaan van goede trouw is niet relevant.

Indien de redelijke termijn niet zou zijn overschreden, zou een geldboete van 1.500 euro een noodzakelijke en passende straf zijn geweest. Als rechtsherstel voor de overschrijding van de redelijke termijn, vermindert het hof deze geldboete zoals hierna bepaald.

Aldus blijkt ook dat het hof niet ingaat op de vraag tot de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Dit is immers geen passende maatschappelijke reactie en zou de beklaagde onvoldoende aansporen voortaan wel de omgevingsregels te volgen. Bovendien brengt de opgelegde geldboete geenszins de sociale declassering van de beklaagde mee. Evenmin bemoeilijkt de opgelegde straf haar sociale reclassering.

De beklaagde pleegde de bewezen feiten na 31 december 2011 en voor 1 januari 2017, zodat het hof de geldboete verhoogt met 50 deciem. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf spoort haar voldoende aan de geldboete te betalen.

7. De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de

slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciem tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 3 september 2020). Het hof verhoogt de vermelde kosten met 10% in elke aanleg en veroordeelt de beklagde tot betaling van de vermelde vergoeding van actueel 50,45 euro.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklagde ook tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

8. Het hof verwijst naar de overwegingen van de eerste rechter over de herstellvordering, die luiden als volgt:

15. *Op 29 juni 2017 werd een herstelmaatregel goedgekeurd door het college van burgermeester en schepenen van de stad strekkende tot het herstel in de oorspronkelijke toestand. Dit houdt in dat volgende aanpassingswerken worden uitgevoerd:*

-de 8 in 2014 wederrechtelijk opgerichte garageboxen moeten worden afgebroken;
-de verharding op het in de zone voor tuinen en bijgebouwen gelegen deel van het perceel moet worden verwijderd en worden vervangen door grasdallen en moet tot het hoogst noodzakelijke worden beperkt; de tuinzone moet worden heraangelegd door beplanting.

Het college acht een hersteltermijn van 3 maanden ruim voldoende en vraagt een dwangsom van 150 euro per dag vertraging op te leggen.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende positief advies doch dit enkel "voor de geveiseerde bijkomende garageboxen" op 20 oktober 2017.

16. *In navolging van de Hoge Raad is de rechtbank van oordeel dat op basis van de thans beschikbare gegevens, het reduceren en opnieuw aanleggen van de verhardingen in grasdallen zich niet aandient als een adequate herstelmaatregel. Dit onderdeel van de herstellvordering kan derhalve niet toegekend worden.*

17. *De herstelvordering is, in zoverre ze betrekking heeft op de geviseerde bijkomende garageboxen, afdoende gemotiveerd en is noch onwettig noch kennelijk onredelijk. De wederrechtelijke handelingen zijn in strijd met het ter plaatste geldende RUP. Uit de beschikbare gegevens en stukken blijkt dat in casu een (stedenbouwkundig) voorschrift dat dermate gedetailleerd is dat het geen ruimte laat bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening en dat een bepalend voorschrift is voor het analyseren van de goede ruimtelijke ordening, niet werd nageleefd (zie advies Hoge Raad, punt 4.1.1.).*

Het herstel, in zoverre het de afbraak van de 8 in 2014 wederrechtelijk opgerichte garageboxen betreft, werd nog niet uitgevoerd en is nog steeds noodzakelijk ter vrijwaring van de ruimtelijke ordening.

Gelet op de omvang van de gevorderde werken en de lange tijd en de kansen die de beklagde reeds kreeg is een termijn van 6 maanden voldoende als hersteltermijn.

Het opleggen van een dwangsom als drukkingsmiddel voor het uitvoeren van het bevolen herstel is eveneens noodzakelijk.

Het komt passend voor een dwangsom van 150 euro per dag op te leggen gelet op het talmen/ de weigering om over te gaan tot herstel.

Het bestuur heeft er namelijk belang bij dat de veroordeelde zelf de veroordeling tot herstel nakomt gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor de ambtshalve uitvoering.

Tenslotte heeft de gemeenschap er belang bij dat dit ten spoedigste gebeurt. Een dwangsom is daartoe het meest efficiënte middel.

Er zijn geen redenen om het vonnis wat betreft het herstel uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

Deze overwegingen blijven in hoger beroep onverkort gelden.

Enkel het herstel in de oorspronkelijke toestand door de vermelde aanpassingswerken, namelijk afbraak van de acht garageboxen, maakt de negatieve gevolgen van het misdrijf op de goede ruimtelijke ordening ongedaan. Waar de beklagde aanvoert dat de acht opgerichte garageboxen geen impact op het terrein zouden hebben, mede omdat dit terrein sinds 1976 volledig verhard zou zijn, werden deze argumenten al uitdrukkelijk weerlegd in de herstelvordering zelf. Hierin werd toegelicht, aan de hand van het Parkeerplan 2020, dat het niet volstaat om het aantal parkeerplaatsen op plan in te tekenen, maar dat de inrichting van de parking of parkeergarage aan bepaalde voorwaarden moet voldoen. Zo worden volgens dit plan uitdrukkelijk geen garageboxen toegestaan, omdat deze al te vaak als bergruimte worden gebruikt en de wagen alsnog op straat terechtkomt.

Door het opleggen van enkel een meerwaarde als herstelvorm, zouden de negatieve gevolgen van het misdrijf op de ruimtelijke ordening bestendig worden.

De hierna bepaalde uitvoeringstermijn is voldoende. De beklaagde had intussen immers al ruim de mogelijkheid om het herstel uit te voeren, zodat haar niet alsnog een termijn van achttien maanden moet worden gegund.

Het incidenteel beroep dat de eiser in herstel inzake de uitvoeringstermijn instelde is niet-ontvankelijk. Dit beroep vertoont bovendien weinig relevantie, gezien het hof gevat is door de beslissing over de herstellvordering en aldus zelf de uitvoeringstermijn bepaalt, ongeacht wat de eiser in herstel of het openbaar ministerie hierover vorderen.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 211*bis*, Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 50, 65, eerste lid, 66 en 100 Strafwetboek.

Perken van het hoger beroep:

Het hof stelt vast dat gelet op de verklaringen van hoger beroep en vervolgens de grievenformulieren het ingevolge het vonnis van 25 juni 2019 vaststaat dat:

- de beklaagde schuldig is aan de enige telastlegging.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart het incidenteel beroep van de eiser in herstel niet-ontvankelijk,

verklaart de overige beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzig het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

PAGE 01-00002137869-0011-0013-01-01-4

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen enige telastlegging tot een geldboete van **1.000 euro**, verhoogd met 50 deciem tot 6.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 200 euro te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 282,18 euro in eerste aanleg en 148,06 euro in beroep;

laat de kosten van de tweede dagvaardingen, voor het openbaar ministerie begroot op € 54,60, te last van de Staat;

herstelvordering:

beveelt de beklaagde op vordering van de burgemeester van de stad het herstel op het perceel gelegen te kadastraal gekend als door het volgende:

- afbraak van de acht in 2014 wederrechtelijk opgerichte garageboxen;
- herstel van het maaiveld;
- legale verwijdering van de afbraakmaterialen,

En dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is;

onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel lastens de veroordeelde ten voordele van de eiser tot herstel, te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is;

machtigt de burgemeester van de stad en de stedenbouwkundig inspecteur tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel in de plaats en op kosten van de veroordeelde, indien de veroordeelde niet binnen de hersteltermijn vrijwillig tot uitvoering overgaat.

Kosten eerste aanleg: **€ 282,18**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 39,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 27,30
Dagv. eiser tot herstel:	€ 27,30

€ 134,60

+ 10 %: € 13,46

Totaal: € 148,06

Kosten beroep t.l.v. Staat:

Dagv. bekl.:	€ 27,30
Dagv. eiser tot herstel:	€ 27,30

€ 54,60

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend magistraat _____ en in openbare rechtszitting van **21 mei 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

